

РЕШЕНИЕ

№ 27335

гр. София, 13.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 20.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Мариана Маркова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5428** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мариана Маркова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 01 РУ-СДВР, чрез пълномощника юрк. В. - Г., срещу решение № 1267/03.04.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 17033/2024 г. на СРС, 97-ми състав, с което е отменена заповед за задържане № 2253з-1514 / 10.11.2024 г. издадена от Т. Л. И. –полицай при 01 РУ - СДВР.

В касационната жалба се съдържат оплаквания за неправилност на съдебното решение, като постановено в нарушение на материалния закон. Жалбоподателят поддържа, че неправилно и необосновано съдът е приел, че оспореният административен акт не е издаден в съответствие с целта на закона. Изтъква, че преценката дали конкретно лице да бъде задържано е въпрос на оперативна самостоятелност. Поддържа, че всяко съмнение, че задържаното лице може да пречатства или осуети разследването, може да оправдае задържането. Заявява, че наличието на извършено престъпление се извършва в досъдебното производство. Сочи, че в случая налагането на принудителна мярка задържане е в изпълнение на вменения по Закона за министерството на вътрешните работи задължения на полицейските органи по предотвратяване и разкриване на противоправни деяния. Счита, че неизпълнението на служебните задължения е свързано с реализиране на дисциплинарната отговорност на полицейските органи. Прави се искане обжалваното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което заповедта за бъде потвърдена.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не изпраща представител.

Ответникът, в съдебно заседание не се явява и не представлява. В постъпило писмено становище, взема становище за нейната неоснователност. Моли се за присъждане на разноски за касационната инстанция.

Представителят на Софийска градска прокуратура, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, XX-ти касационен състав след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея възражения, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение, съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 10.11.2024 г., около 14.50 ч., в [населено място] служители на 01 РУ-СДВР, обхождали маршрута на [улица], когато срещу блок № 32А забелязали лице от мъжки пол, на което взели решение да извършат полицейска проверка. В хода на проверката установили самоличността му като Л. К. Въгленов по негови данни, доколкото не представил лична карта. Полицейският служител Т. И. го попитал дали притежава забранени от закона вещества и предмети, тъй като Въгленов бил видимо притеснен. Жалбоподателят отговорил, че в себе си има свита хартиена цигара с тютюн и марихуана, която предал доброволно, за което бил съставен протокол.

Ответникът, издал заповед за задържане на лице.

С оспорената в настоящото производство заповед за задържане на лице рег. № 2253з-1514/10.11.2024 г., мл. инсп. Т. Л. И. - полицай при 01 РУОСДВР разпоредил задържането за срок от 24 часа на Л. К. Въгленов, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в помещение за временно задържане на 01 РУ-СДВР.

Заповедта е издадена на 10.11.2024 г., в 14.50 ч., а като основание за задържането, освен чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, било посочено, че „В [населено място], на [улица]срещу блок 32А при извършена полицейска проверка лицето притежава наркотично вещество - чл.354а от НК“. На 11.11.2024 г. в 12.35 ч. Въгленов бил освободен от 01 РУ-СДВР.

Заповедта е подписана от полицейския орган и от задържаното лице.

Заедно със задържането са изготвени протокол за личен обиск и протокол за доброволно предаване от 10.11.2024г., в който е посочено, че Л. Въгленов е предал доброволно 1 бр. саморъчно свита цигара, съдържаща растителна маса.

Била изготвена експертна справка № 4547-Х/2024 г. с рег. № 513ек-7176/12.11.2024 г., със заключение, че при изследване на предадената доброволно цигара е установено наличие на канабиноиди и коноп от 0.22 грама, оценена по протокол от 13.11.2024 г. на стойност 4.40 лева.

По случая, на 10.11.2024 г. било образувано бързо производство № 2176/24 г. на 01 РУ-СДВР, пр.пр. № 47374/24 г. на СРП, за престъпление по чл. 354а, ал. 5, във вр. с ал. 3, т.1 от НК, без да е привлечено лице в качеството на обвиняем.

С постановление на прокурор при СРП от 14.11.2024 г. по пр.пр. № 47374/24 г. на СРП по ДП № 2176/24 г. на 01 РУ-СДВР, е постановено прекратяване на основание чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК наказателното производство, образувано за престъпление по чл. 354а, ал. 5, във вр. с ал. 3, т.1 от НК, тъй като е установено, че деянието е малозначително според разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК.

Пред СРС не са събрани гласни доказателства.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение № 1267/03.04.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 17033/2024 г. на СРС, 97-ми състав, с което е отменена заповед за задържане № 2253з-1514 / 10.11.2024 г. издадена от

полицейски орган при 01 РУ - СДВР, с която Л. К. Вългенов, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, е задържан за срок от 24 часа. За да отмени оспорената заповед за задържане, СРС е приел, че същата е постановен в несъответствие с целта на закона и в нарушаване на принципа за съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна – ответник във въззивното производство и издател на акта, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

По същество касационната жалба е неоснователна.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен с въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществени процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Правилни са изводите на СРС за това, че заповедта е издадена от компетентен орган.

Настоящият съдебен състав намира също така за правилни изводите на СРС, че оспорената заповед не страда от съществен и неотстраним порок във формата, и при издаването ѝ не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.

Заповедта съдържа всички предписани от закона реквизити по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК, тъй като пълно и ясно са изложени фактическите основания за издаване на оспорваната заповед за задържане.

Следва да се посочи, че процесната принудителна административна мярка, се явява и незаконосъобразна поради несъответствието ѝ с целта на закона и нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК, каквито са и аргументите на въззивната инстанция за отмяната ѝ, които настоящият касационен състав споделя напълно.

Съгласно чл. 4, ал. 2 вр. чл. 6, ал. 2 АПК административните актове се издават за целите, установени от закона, като не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която се издават. Задържането за срок до 24 часа по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по см. на чл. 22 ЗАНН, според която норма принудителните административни мерки имат за цел предотвратяване или преустановяване извършването на нарушение или престъпление, както и предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Всяка принудителна административна мярка налага неблагоприятни последици за адресата с цел постигане на правноопределен резултат. Във връзка с горното при прилагане на мерките по чл. 72, ал. 1 ЗМВР полицейските органи следва да съобразят и необходимостта от тяхното налагане за всеки конкретен случай. С оглед правната природа и характера на мярката по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, целта на принудителната административна мярка, обективирана в заповедта за задържане, е преустановителна и предотвратяваща. Съдът приема, че не се установява съответствието на оспорената заповед за задържане с посочените цели, т.е., приложената принудителна административна мярка, освен фактически необоснована, се явява и несъответна на целта на закона. Нарушен е принципът за съразмерност по чл. 6 АПК, съобразно който прилагането на принудителна административна мярка по чл. 72, ал. 1 ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за

постигане на законовата цел. В конкретния случай нито е обосновано, нито е доказано, че за постигане на законовите цели е било необходимо задържането за срок до 24 часа. На следващо място, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. От доказателствата по делото е очевидно, че не е спазено изискването осъществяването на преследваната от закона цел с прилагането на ПАМ да не надхвърля необходимото за постигането на тази цел.

По тези съображения, касационната инстанция приема, че СРС е постановил правилно и законосъобразно съдебно решение, което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл.38, ал.2 от ЗА, вр. чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. в полза на адв. М. следва да бъде присъдена сумата от 750 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за касационната инстанция.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1267/03.04.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 17033/2024 г. на СРС, 97-ми състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. Г. Д. М. от САК сумата от 750 лева, представляваща адвокатско възнаграждение по чл.38 от ЗА.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.